

Janne Schuijn

Wat
nou
als
het
ook

and
ers

kan?

Neem zelf de regie en creëer het leven dat jij wil

Inleiding

- Wat betekent het om de regie te nemen?
  - Het hoeft niet perfect
  - Iedereen heeft shit

‘Neem zelf de regie en creëer het leven dat jij wil.’

Wat schiet er eigenlijk door je hoofd als je bovenstaande zin leest?

Op een of andere manier denken mensen hierbij vaak dat ik bedoel dat je je complete leven moet (willen) omgooien. Dat je op wereldreis moet om jezelf te ontdekken, een andere baan moet zoeken of moet gaan ondernemen, dat je een betere relatie nodig hebt, aan yoga moet doen en natuurlijk moet gaan mediteren, en dat je nieuwe vrienden en hobby's moet zoeken. Gelukkig voor jou, maar ook zeker voor mij, is dat helemaal niet nodig. Natuurlijk, veel mensen zitten nog niet op een plek waar ze écht happy zijn (op welk gebied dan ook). Ja, dan zijn er (dat soort) stappen nodig en ja, soms is jouw diepste wens toch echt die wereldreis. Maar over het algemeen is er maar één ding nodig om de regie te nemen, en dit is het allerbelangrijkst als we het hebben over 'het leven creëren dat je wilt leiden': jezelf (of in elk geval: je mindset) beter leren kennen en bewuster vanuit die authenticiteit gaan leven. Intentioneel, in plaats van op de automatische piloot of in de waan van verwachtingen.

Het leven is écht te kort om er het grootste gedeelte van de tijd niet tevreden mee te zijn. Het leven is geen generale repetitie... je krijgt maar één kans. Maar het laatste... echt het allerlaatste wat ik wil, is jou laten denken dat het perfect moet zijn.

Ja, ik zal je in dit boek pushen om meer uit jezelf te halen. Ja, wat mij betreft mag je all-in gaan in dit spel genaamd 't leven. Nee, je hoeft geen genoeg te nemen met minder. Je mag gaan voor fantastisch! Maar *for the love of God*, denk nooit dat het perfect moet of dat het bij anderen perfect is. Ik ben nog nooit, nog nóóit, iemand tegengekomen bij wie alles zo perfect was als hun Instagram doet vermoeden.

Want wanneer je eenmaal verzandt in een alles-of-nietsverhaal in je hoofd is het einde zoek. We zijn met z'n allen op een punt gekomen waarop we collectief zijn gaan denken of doen alsof er maar één ding goed genoeg is: namelijk alles hebben, alles zijn en alles doen. Er perfect uitzien, een perfecte baan of perfect bedrijf hebben, de perfecte moeder/zoon/werknemer/werkgever zijn, je perfect kleden, een perfect kapsel en natúúrlijk een perfecte partner hebben in een perfect huwelijk.

Well, guess fucking what: ON-MO-GE-LIJK.

En misschien ben je daardoor maar gewoon gestopt met het proberen, omdat het je niet lukte om het perfecte plaatje te creëren. Heb je het opgegeven? 'Het is wat het is'?

Ik weet dat het allemaal overweldigend kan voelen. Ik weet dat we het gevoel hebben het beste uit onszelf te willen halen, maar hoe dan? Ik weet dat het moeilijk voelt om te voldoen aan de hoge eisen die het leven lijkt te stellen, alles te hebben wat anderen hebben, alles te doen wat anderen doen, alles te zijn wat iedereen van je verwacht. Wellicht heb je om die reden besloten te accepteren dat 'dit het is'.

Natuurlijk, je gaat gewoon naar je werk en doet daar je best. Je komt thuis, kookt eten voor jezelf of de kinderen. Je doet dat wat nodig is om te overleven. Je voelt je soms ook best wel oké, als het toevallig een rustig weekend is en je een goede nachtrust hebt gehad. Maar is dat voldoende?

Ga je akkoord met je 'wel prima' voelen, met overleven, met overweldigd zijn, achter de feiten aan rennen? *Newsflash:* dat is niet prima.

Natuurlijk komt het leven met uitdagingen en hobbels in de weg. Die neemt niemand voor je weg; daar zul je hoe dan ook overheen moeten. Maar in de momenten daarbuiten mag het leven van tijd tot tijd fantastisch zijn, en hoef je niet alleen in de overlevingsstand te staan.

In mijn leven waren er – en zijn er nog steeds – genoeg hobbels in de weg. Zo heb ik een schietpartij meegemaakt (als in: ik stond erbij en keek ernaar). En ook nog een steekpartij, trouwens. (*What are the odds?*) Ik heb mijn moeder verloren aan kanker, veel te vroeg; ik heb een kindje met een hersenaandoening; ik heb een toxische relatie overleefd; ik heb PCOS (polycysteus-ovariumsyndroom) en kan niet zómaar kindjes krijgen. Ik heb behoorlijk wat ellende meegemaakt en veel ziekenhuizen vanbinnen gezien, heel vaak.

Jarenlang heb ik mijn mond gehouden over wat ik allemaal achter de rug had. Niet per se uit angst voor oordelen (soms ook wel, natuurlijk), niet per se omdat ik ‘anderen er niet mee wilde opzadelen’ (nou ja, soms ook wel), niet per se omdat ik er niet over wil of kan praten, maar puur omdat ik er de toegevoegde waarde niet zo van inzag en het ook niet zó bijzonder vond.

Iedereen heeft wel iets meegemaakt, groot of klein. Iedereen heeft dingen achter de rug die hij of zij als pittig bestempelt.

Tot 8 juli 2017, toen besloot ik ‘mijn persoonlijkste blog ooit’ te schrijven, waarin ik een aantal dingen noemde die ik had meegemaakt, omdat ik het gevoel had dat veel mensen hun shit en drama gebruikten als excuus om geen stappen te (hoeven) zetten in de ‘goede’ richting, en dachten dat ik ze niet begreep, ook nog.

De dag daarna ontving ik een bericht van iemand.

Jeeeeetje Janne, wow! Ik heb tranen in mijn ogen en ben echt perplex! Ik volgde je al zo lang en alles wat je zei over mindset vond ik zó goed, maar ik dacht ook altijd: ja, lekker makkelijk gezegd... maar nog niet zo makkelijk gedaan! Ik heb net je blog gelezen en had géén idee dat je zoveel had meegemaakt. Ik dacht dat het jou allemaal was komen aanwaaien, zoals bij zoveel mensen die vervolgens gaan preachen over ‘hoe het moet’ en daar kan ik zo slecht tegen! Ben zo blij dat ik dit heb gelezen en heb echt megaveel respect voor je!

Ik had trouwens al heel vaak berichten ontvangen in de trant van ‘wat weet jij daar nou van’ of ‘lekker makkelijk praten voor jou’. Ik moest dan in gedachten altijd een beetje grinniken en dacht ‘je moest eens weten’.

Totdat ik besepte... o. Dát is dus het ontbrekende puzzelstukje. **Je moest eens weten, letterlijk.** En dus begon ik te vertellen. Daarop begonnen steeds meer mensen zich met mij te identificeren. Een heel toffe, warme en bijzondere connectie ontstond met de mensen die mij volgden en mijn schrijfsels lazen. Maar ik merkte ook een andere verschuiving op: er kwamen steeds vaker alleen maar mensen bij mij die heel veel hadden meegemaakt en in een heel zware energie zaten. Mensen die graag wilden blijven praten over alles wat ze hadden meegemaakt, die erkenning zochten voor hun problemen en ellende. Niets mis mee, maar het maakte mijn energie er niet per se lichter op én het had soms tot gevolg dat mensen in een slachtofferrol bleven hangen en de erkenning die ze vonden alsnog gingen gebruiken als excuus of reden om niet te hoeven werken aan zichzelf. Doorlopend pratend over alle shit, alle *heavy stuff*. Daarnaast merkte ik dat ik me er helemaal niet lekker bij voelde om mijn shit (even lomp gezegd: mijn overleden moeder of mijn kind met een aandoening bijvoorbeeld) te ‘gebruiken’ om met mensen in gesprek te komen en ze te helpen.

Hebben mensen het nou echt nodig om al mijn shit te horen voordat ze eindelijk stappen gaan zetten in hún eigen leven?

Dat liet me weer een beetje indammen en ik focuste me weer meer op het positieve. Iets wat ik wellicht enigszins van nature heb, maar wat ik vooral mezelf aangeleerd heb. En ik besepte eindelijk: dit is mijn gouden combi. Natuurlijk mag je het grootste gedeelte van mijn verhaal weten, daar ben ik helemaal niet geheimzinnig over. Dat vertel ik je dan ook in dit boek. Maar ik laat je ook de waarde zien van het geen genoeg nemen met je shit, van het stoppen met drama, en hoe ik stappen heb gezet in een andere

richting. Hoe ik ondanks (of misschien zelfs wel mede dankzij) dit alles toch heel gelukkig ben én alles heb wat ik wil, hoe ik eraan werk om het te krijgen óf hoe ik zaken accepteer die niet te veranderen zijn.

Bovendien: ook als je géén shit hebt meegemaakt, betekent dat niet per definitie dat je dan ook echt gelukkig bent. En als je eigenlijk al gelukkig bént (zoals ik), loont het ook nog steeds enorm de moeite om je te blijven ontwikkelen. Dit boek is bedoeld voor jou als je een van bovenstaande situaties herkent.

Jeuken je handen om aan de slag te gaan en eindelijk echte stappen te gaan zetten?

Vind je het oké dat het geen *walk in the park* wordt, dat sommige dingen tegenstrijdig zijn en dat mindset en persoonlijke ontwikkeling niet altijd over roosjes gaan?

Ik ben bereid al mijn lessen uit de praktijk met je te delen en je hier en daar nuttige opdrachten te geven, verder ligt de bal bij jou. Je hebt hem in handen.

Of je nu manager, huisman of -vrouw, ondernemer of student bent. Je zou het namelijk niet verwachten, maar we zijn allemaal... net mensen.

Wat nou als het ook anders kan?

- Is er méér in het leven?
- Hoe het voor mij allemaal begon
  - Mijn *holy-shit*-moment

Over het algemeen worden we allemaal opgevoed door ouders die een bepaalde blik op de wereld en zichzelf hebben en op een bepaalde manier in het leven staan. Ze hebben een beeld van hoe het leven hoort te zijn, voor hen én voor jou. Ze leven op een bepaalde manier, en zijn overtuigd van bepaalde dingen. Volgens komen er, verder in je leven, nog meer mensen bij (opa's en oma's, familie vrienden, juffen en meesters), die ook allemaal een bepaalde manier van leven hebben en hun eigen opvattingen bij zich dragen. Alles laat een kleine (of grote) afdruk op jou achter en je neemt overal een stukje van mee. Jouw leven wordt bijna automatisch gevormd op een bepaalde manier, afhankelijk van die zojuist genoemde mensen in je leven, maar ook door de omgeving waarin je opgroeit, je genetische aanleg, de tijd waarin we leven en de gebeurtenissen in je leven.

Er komt echter een punt in je leven waarop je je wellicht afvraagt of het ook anders kan. Een punt waarop je je afvraagt of de dingen misschien anders zijn dan hoe je ze tot nu toe zag. Een punt waarop je je afvraagt of de gedachten die je had en de kennis die je dacht te bezitten en zag als (enige) waarheid, misschien toch niet de enige waarheid zijn. Een soort wake-upcall, dat er nog zoveel openligt en je ook zelf veel invloed hebt... of zou kunnen hebben. Een inzicht dat je ouders misschien op een bepaalde manier leven, maar dat jij niet per se dat leven hoeft te volgen. Dat je hele familie altijd van je verwachtte dat je een bepaalde toekomst zou hebben, die jij helemaal niet voor je wilt zien. Dat iedereen zo zijn gebreken heeft en heilig in zijn of haar eigen, wellicht wat *small minded* perspectief gelooft... maar dat het niet per se de enige waarheid hoeft te zijn.

Voor mij kwam die wake-upcall al in 2010. Ik begon me steeds meer te verdiepen in onderwerpen als persoonlijke ontwikkeling, ondernemen en psychologie en las bijvoorbeeld het boek *The 4-Hour Workweek* van Timothy Ferriss. Ik was twintig jaar en ik was met mijn ouders en broer een paar dagen in Duitsland voor Gamescom, een meerdaagse game- en computerbeurs. Ik las het boek óveral: in de trein, in de hotelkamer en zelfs terwijl we over straat liepen. Zo verslingerd was ik eraan, vooral omdat het me liet zien dat er een compleet andere wereld was die ik nog niet kende. En die veel aantrekkelijker klonk dan dat wat me tot dan toe werd voorgehouden ‘in de maatschappij’.

Het boek liet me zien dat er méér in het leven was. Meer dan alleen maar genoeg nemen met dat wat is, op welk gebied dan ook. Meer dan alleen maar werken voor de weekenden en de vakanties. Meer dan dat wat ik voor het grootste gedeelte om me heen zag gebeuren. Relaties waarin men ‘nou eenmaal’ bij elkaar was en die niet per se uiterst fantastisch leken te zijn. Loopbanen die ‘nou eenmaal’ werden vervolgd, ook al was men er niet gelukkig mee.

Levens die leken te worden verspild. Mensen die niet per se diep ongelukkig leken, maar ook zeker niet écht gelukkig.

Mijn broer was gek op games. Niet op de *cosplay*-manier (waarbij men kostuums draagt van zijn favoriete personage uit bepaalde games), maar simpelweg om ze te spelen en bekijken. Mijn vader vond het ook wel tof, hij kocht zelfs een T-shirt op de beurs dat hij tot op de dag van vandaag nog heeft (en draagt). Mijn moeder en ik waren eigenlijk alleen mee voor de fun; om even weg te zijn. We zouden Keulen ontdekken en shoppen, lekker eten en leuke dingen met het gezin doen. Mijn ouders waren overigens al heel lang niet meer getrouwd en buiten ons om gingen ze ook niet meer met elkaar om, maar we deden wel nog regelmatig dingen met zijn vieren. Ik sliep bij mijn moeder op een hotelkamer, en mijn broer bij mijn vader. Toen vond ik het vrij normaal. Er werd

geen *big deal* van gemaakt. Inmiddels zie ik hoe bijzonder het was dat dit zo kon, en hoe dankbaar ik mijn ouders daarvoor mag zijn.

Op een avond, mijn vader en broer waren nog op de beurs, zaten mijn moeder en ik met zijn tweetjes op het terras van een restaurant. Terwijl de pizza al voor onze neus stond te dampen kon ik niet stoppen met ratelen over *The 4-Hour Workweek* en wat ik nu weer las. Ik was, zoals wel vaker, *fired up as fuck* en intens gepassioneerd aan het vertellen (alsof ik het boek zelf geschreven had).

De zinnen ‘Ik begrijp gewoon écht niet waarom niet iedereen dit doet’ en ‘Dit is toch geniaal, mam?’ wisselden elkaar in rap tempo af en ik weet nog dat mijn moeder altijd een beetje moest lachen om mijn enthousiasme (understatement). Iets wat ze probeerde te verhullen, want o wee als ik het gevoel kreeg dat ze me niet serieus nam. Ik nam het zelf uiterst serieus, namelijk. Sterker nog: ik kon zelfs geërgerd raken als zij niet op zijn minst zei dat het inderdaad echt heel geniaal was. En dat deed ze dan ook. Uit liefde, begrijp ik nu, nu ik zelf moeder ben 😊.

En eerlijk is eerlijk: mijn gevoel over het boek is niet veranderd. Ik voel nu ik erover praat weer direct diezelfde passie die ik toen voelde, maar ook het onbegrip. Verwarring misschien zelfs, bij mijzelf. Hoe kunnen er mensen zijn die níét vrij zouden willen zijn, of in elk geval iets meer vrijheid zouden willen?!

Hoe kan het dat niet iedereen bezig is met datgene wat hij écht wil doen? Of in elk geval aan de slag gaat met zelfontwikkeling? Waarom leest niet iedereen boeken die over die onderwerpen gaan? Waarom lezen sommige mensen überhaupt niet? Waarom probeert niet iedereen te ontdekken hoe je je leven zo kunt inrichten dat je financieel, fysiek en vooral mentaal vrij kunt zijn?

Hoe bestaat het dat niet iedereen dit nastreeft?!

Als je je nu afvraagt: waar ging dat geniale boek dan in vredesnaam over?, zou ik dat kunnen beantwoorden met een simpel ‘hoe je een gelukkiger leven creëert’, ‘hoe je van een 9-tot-5-baan

naar een 4-urige werkweek gaat' of 'hoe je doelen stelt en keuzes durft te maken', maar dan zou ik alle inhoud tekortdoen.

In mijn optiek hebben zaken nooit op slechts één vlak van je leven betrekking. Tien kilo afvallen en een ijzersterke conditie creëren terwijl je dagelijks ruzie hebt met je partner, maakt je heus niet gelukkiger. Alleen werken aan je relatie terwijl je elke maandag met buikpijn aan een nieuwe werkweek start, is niet het antwoord. Geluk zit hem sowieso helemaal niet per se in dingen bereiken of dingen creëren; je vindt het vooral door het in jezelf te zoeken *right in this moment*. (Wat een lekker vage uitspraak, hè? 'Het geluk in jezelf zoeken'... ugh.) Door nu al happy te zijn met wat je hebt en met wie je bent, nog voordat je een enorme groei gaat doormaken (die je juist daardoor sneller kúnt bewerkstelligen), is wat ik er eigenlijk mee bedoel.

Dankbaarheid wordt namelijk – als je het mij vraagt – niet gecreëerd door het bereiken van dingen... je bereikt juist dingen door dankbaarder te zijn.

Het gaat niet alleen om bewuster en effectiever zijn, opnieuw kijken naar wat je wilt en hoe je eigenlijk wilt leven, maar ook om hoe je dat kunt bereiken door een heel nieuwe manier van denken aan te leren; het veranderen van je overtuigingen en vooronderstellingen over het leven en over jezelf en het herdefiniëren van het concept succes.

Wat is jouw definitie van succes? Misschien is dat namelijk al waar het 'misgaat'? Is die definitie voor jou gebaseerd op wat de mensen om je heen doen en vinden, wat de maatschappij van je verwacht of wat jij jezelf onbewust (of bewust) oplegt?

Wellicht denk je bij succes aan een hoge functie en veel geld. Of aan uren per dag mediteren en jezelf kunnen opvouwen in een kraanvogel met yoga. Succes kan voor jou ook zijn dat je een goede vader of moeder bent die altijd thuis is en klaarstaat met thee en koekjes (en natuurlijk altijd blij is).

En misschien heb je eigenlijk geen idee wat er allemaal mogelijk is in je leven en weet je helemaal niet wat je wilt.

Mijn punt is dat duidelijkheid krijgen in ‘waar je het eigenlijk allemaal voor doet’, vrij belangrijk is.

‘Iedereen die binnen zijn mogelijkheden leeft, lijdt aan een gebrek aan voorstellingsvermogen.’ – Oscar Wilde

Terug naar mijn verwondering (en lichte ergernis). Hoe kan het dat er mensen zijn die ongelukkig zijn met hun baan, met hun business, in hun relatie: met het grootste deel van hun leven... zonder er iets aan te doen? Waarom zijn er zoveel mensen die de kansen voor het oprapen hebben liggen, maar ze niet pakken?

Ik brak vaak mijn hoofd hierover en kon er letterlijk 's nachts van wakker liggen.

En los van dit alles was mijn voornaamste vraag (en frustratie): hoe kan ik dit het snélst implementeren en gaan rocken?! Ik noem het onder andere een frustratie, omdat dat niet zo snel ging als ik wilde, of in mijn hoofd had, zoals bij alles...

Wat niet erg is, weet ik nu. En als jouw hoofd inmiddels ook tolt: maak je geen zorgen, ik ga jou ook leren hoe je dit kunt implementeren, zónder continu *overwhelmed* te raken.

Nu is het 2019. Mijn moeder is vier jaar geleden overleden en ik ben wat boeken die ik rond 2010 las opnieuw aan het doorbladeren. Ze lagen stof te verzamelen op een van de boekenplanken (waar ruim 350 boeken staan, zo'n 330 van de erfenis van mijn moeder, de rest was al van mij) en ineens grijpen ze mijn aandacht.

Ik heb zin om even iets leuks te lezen. Iets luchtigs en iets wat inspireert. Ik nestel me in mijn favoriete hoekje van de bank met een stapeltje boeken naast me en sla *The 4-Hour Workweek* (ja, dat is mijn vorm van luchtig) open. Ik onderstreepte altijd al met potlood de dingen die ik het interessantst vond (van mijn moeder overgenomen). En dit boek staat vól met potloodstrepen. Alles vond ik interessant. Ik wilde alles kunnen nalezen en alles onthouden.

Ik scan de inhoudsopgave, blader door wat bladzijdes heen en ik beseft dan iets... *holy shit, een groot deel van dit boek leef ik al in de werkelijkheid.* Ik zie in één oogopslag hoeveel ik al heb geïmplementeerd.

Niet compleet bewust, want ik heb het boek na 2010 eigenlijk nooit meer echt herlezen. Sterker nog, ik heb het boek zelfs niet eens helemaal uitgelezen. Misschien ben je daar op dit punt wel door teleurgesteld (na al mijn enthousiasme over het boek komt dat vast raar over) en dat kan ik best begrijpen, maar laat het me uitleggen: wanneer ik mega-eyeopeners heb, die écht bij mij op mijn netvlies gebrand worden en indruk op me maken, dan blijven ze hangen. Én: dan wil ik ze ook toepassen. Wat heb je eraan een boek tot het eind te lezen, erdoor geïnspireerd te raken, maar er vervolgens niks mee te doen?

Dat was een reden, en daarnaast was ik wellicht alweer afgeleid door een ander goed boek, wat me in die tijd nog weleens overkwam; niet per se een aanrader om van alles door elkaar heen te doen, is mijn ervaring nu.

Terug naar mijn *holy-shit*-moment.

Dat wat ik toen op een megavoetstuk zette, waarvan ik het gevoel had dat je echt een genie was als je zo leefde (en dat tegelijkertijd voelde als ‘*Duh*, waarom zou je in vredesnaam niet op die manier willen leven’), zo leef ik nu mijn leven voor een groot deel.

Dat waarvan ik wist dat het bestond, ook wel wist dat het niet onmogelijk was maar wat toch ook wel weer een ver-van-mijn-

bedshow leek, was inderdáád niet onmogelijk, en zelfs ook een niet-zó-ver-van-mijn-bedshow. Alhoewel... we zijn natuurlijk wel bijna tien jaar verder.

En dan is de volgende vraag: is tien jaar dan lang, of juist kort?

Wat is tien jaar op een mensenleven als je het spendeert aan de reis naar je doel? En je na die tien jaar ook werkelijk daar bent? Is dat het dan niet (meer dan) waard?

Het is niet zo dat je in die tien jaar stilstaat. De tijd zal hoe dan ook verstrijken en je maakt in die tijd heel belangrijke stappen, echter, je kunt die stappen (of het resultaat) wellicht pas na een aantal jaar zien. Soms is het moeilijk het grotere plaatje te zien met elk klein stapje dat je zet, maar feitelijk is elke grote verandering een reeks kleine stappen. Geen enkele transformatie is pats-boem tot stand gekomen.

Je kunt ook twintig, veertig of zestig jaar lang blijven zeggen dat je het heus wel had gewild, maar er natuurlijk geen tien jaar aan ging werken (alsof je dán gekke Henkie zou zijn); terwijl als je er gewoon aan begonnen was, je er had kunnen komen. Wel tien (of twee, vijf of zeven) jaar later, ja. Maar het is tien jaar eerder dan wanneer je er de komende twintig jaar niet aan zou beginnen.

Anyway, ik dwaal af.

Je denkt nu misschien dat ik altijd al geïnteresseerd ben geweest in mindset en dat het nou eenmaal altijd onderdeel is geweest van mijn leven.

Het antwoord hierop is nee en ja tegelijk. Nee, eigenlijk heb ik er tussen 2010 en 2016 niet actief veel mee gedaan. Bijvoorbeeld: ik heb bijna geen andere zelfhulpboeken gelezen (mijn cliënten hebben meestal veel meer gelezen dan ik) of cursussen op dit gebied gevolgd.

Ik heb dit gepassioneerde, intense, geïnspireerde gevoel na 2010 eigenlijk vooral op de achtergrond laten bestaan terwijl mijn leven honderdtachtig graden draaide. Mijn moeder was ziek – borstkanker – en ik kwam in een ongezonde relatie terecht.

In september 2014 startte ik een coachingbusiness (in voeding en training, pas later kwam daar mindset bij). In december 2014 kregen we te horen dat de tumoren in mijn moeders lichaam waren geslonken, feest was het; léék het. Maar dus toch niet. In februari 2015 kwam ze te overlijden, nadat de kanker bleek te zijn uitgezaaid van haar borst naar haar lever en uiteindelijk ook naar haar hersenen.

Juist in, tijdens en na deze ontzettend verdrietige periode merkte ik wel dat het hele mindsetgebeuren sluimerde in mijn hoofd. De ene keer was ik me er meer bewust van dan de andere keer. Misschien herken je dat wel: soms heb je door dat je bewust bezig bent met je gedachten en je acties, en soms totaal niet. Soms denk je dat je er geen controle over hebt, en soms heb je het idee dat je aan het roer staat. Feit is dat iedereen een bepaalde mindset heeft, of je nu wilt of niet (en of-ie nu voor je werkt of niet). Hierover vertel ik je later meer.

Wat ik altijd sterk, diep vanbinnen heb gevoeld is:

Wat nou als het ook anders kan?

En altijd heb ik geweten dat er mensen zijn die schijnt lijken te hebben aan wat een ander van ze denkt. Er zijn mensen die doen wat ze willen, ongeacht de norm. Er zijn mensen die financieel vrij zijn. Er zijn mensen die leven op een manier die misschien niet algemeen geaccepteerd is, maar die er wel veel aangener uit ziet dan de norm, als je het mij vraagt.

Waarom zouden die mensen dat kunnen en ik niet? Waarom zou niet iedereen dat kunnen?

Volgens mij kan het anders.

Volgens mij 'hoort' het zelfs anders.

Volgens mij is er zoveel meer mogelijk.

Ik heb het altijd gevoeld, maar er niet altijd wat mee gedaan.

Volgens mij voel jij het ook.

Volgens mij weet jij het ook.

Volgens mij zit er ook bij jou diep vanbinnen zo'n stemmetje dat zegt... 'het moet toch ook ánders kunnen?!'

En volgens mij lees je daarom dit boek; om te horen hoe ik het uiteindelijk wél heb gedaan. En hoe ook jij dit kunt gaan doen.